

SV

SV

SV

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 13.10.2008
KOM(2008) 640 slutlig

2008/0194 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen

(Text av betydelse för EES)

(framlagt av kommissionen)

{SEC(2008) 2598}

{SEC(2008) 2599}

MOTIVERING

1. BAKGRUND

Förslagets grunder och mål

Detta förslag till förordning ska ersätta Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro. Det är resultatet av den översyn som kommissionen arbetat med sedan 2005.

Initiativets mål är att ersätta den nuvarande förordningen med en anpassning till marknadsutvecklingen (införandet av ett gemensamt eurobetalningsområde), som stärker konsumenternas rättigheter och erbjuder ett adekvat regelverk för utvecklingen av ett modernt och effektivt betalningssystem i EU. Målet är också att anpassa denna förordnings definitioner och ordalydelse till Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden.

På ett övergripande plan syftar översynen av förordningen till en inre marknad för betaltjänster i euro, med fungerande konkurrens och utan olika system för gränsöverskridande och nationella betalningar. Detta skulle innebära betydande besparingar för hela den europeiska ekonomin.

Allmän bakgrund

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 2001, om gränsöverskridande betalningar i euro, trädde i kraft den 31 december 2001. Den omfattar för närvarande överföringar, bankomatuttag och elektroniska betalningar (inklusive kortbetalningar) som görs i euro och på högst 50 000 euro. Om en konsument gör en gränsöverskridande betalning i euro, säkerställs genom förordningen att kostnaden blir densamma som för en motsvarande betalning i euro inom den egna medlemsstaten.

Tack vare förordningen har avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro sjunkit till de nationella avgiftsnivåerna, samtidigt som betalningsbranschen har uppmuntrats till att införa den infrastruktur för EU-betalningar som krävs för SEPA (Single Euro Payments Area). Denna förordning kan därför ses som ett påbörjande av SEPA.

I artikel 8 i denna förordning åläggs kommissionen att ta fram en rapport om dess tillämpning och vid behov lägga fram ändringsförslag. Kommissionens rapport KOM(2008) 64 av den 11 februari 2008 innehåller slutsatsen att det på en rad punkter krävs förslag till ändringar av förordningen för att åtgärda följande svagheter i förordningen, som konstaterats vid översynen:

- Principen om lika avgifter bör utvidgas till autogirering, för att skapa lika villkor för olika betalningsmedel och inte motverka förordningens syfte genom att principen inte gäller för vissa gränsöverskridande elektroniska betalningsinstrument.

- Genomförandeproblem beroende på avsaknaden av nationella behöriga myndigheter och organ för att utanför domstol lösa tvister i samband med förordningen.
- Störningar på den inre marknaden för betaltjänster beroende på skiljaktiga krav på den statistiska rapporteringen rörande betalningsbalansen och på ett oklart tillämpningsområde för artikeln om sådan rapportering.

Gällande bestämmelser

Eftersom de föreslagna ändringarna skulle innebära grundläggande förändringar av förordning (EG) nr 2560/2001, föreslås det att den senare upphävs och ersätts med en ny förordning. De ovan beskrivna problemen kan inte åtgärdas med förordning (EG) nr 2560/2001. Dessutom finns det skillnader i både definitioner och ordalydelse mellan förordning (EG) nr 2560/2001 och i direktiv 2007/64/EG, vilket kan förorsaka problem med rättslig konsekvens.

Förenlighet med EU:s politik och mål på andra områden

Förslagetets mål är förenliga med unionens politik och mål. För det första kommer de att bidra till att den europeiska marknaden för betaltjänster fungerar bättre. För det andra stöder målen annan EU-politik, i synnerhet konsumentpolitiken (genom att konsumenterna gynnas av utjämnade och sänkta avgifter på gränsöverskridande och nationella betalningar). De stöder också konkurrenspolitiken genom att skapa lika skyldigheter, rättigheter och möjligheter för alla marknadsaktörer samt underlätta gränsöverskridande betaltjänster, vilket ökar konkurrensen. De överensstämmer också med principerna om bättre lagstiftning och minskning av de administrativa bördorna. Genom att underlätta ekonomiska transaktioner inom EU främjar de också de mer övergripande målen i Lissabonstrategin, dvs. främjandet av ekonomisk tillväxt och skapandet av arbetstillfällen.

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSPANALYS

Samråd med berörda parter

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

I juni 2005 startades en enkät om effekterna av förordning (EG) nr 2560/2001 och liknande frågor. Den vände sig till myndigheter, finansinstitut, handelsorganisationer och konsumentorganisationer i alla EU-medlemsstater. Enkäten följdes av ett offentligt samråd om förordning (EG) nr 2560/2001 och möjliga förändringar (oktober–december 2005).

Kommissionen ordnade regelbundna samråd med medlemsstaterna, Europeiska centralbanken, finansinstitut, konsumentorganisationer, fackföreningar och andra ekonomiska parter. De två rådgivande kommittéerna om massbetalningar (marknadsgruppen för betalningssystem respektive medlemsstaternas expertgrupp för betalningssystem) underrättades regelbundet och rådfrågades (särskilt i december 2007, mars och juni 2008).

I flera forum diskuterades frågan om betalningsbalansrapporteringen. Bland annat skedde detta i kommittén för valuta-, finans- och betalningsbalansstatistik (CMFB), Eurostats arbetsgrupp om betalningsbalans (*Balance of Payments Working Group*) och Europeiska centralbankens högnivågrupp *Joint Task Force on the use of Payments Data for the Balance of Payments Statistics* (september 2007–januari 2008). Frågan togs också upp i bilaterala diskussioner med medlemsstaternas centralbanker och med betalningsbranschen (*European Payments Council*).

I mars 2008 skickades ett frågeformulär till de myndigheter som samlar in betalningsbalansstatistik i de 27 medlemsstaterna. De ombads bedöma effekterna av eventuella förändringar av rapporteringskravet rörande betalningsbalansen, redovisa sina framtida planer för insamlingen av statistik och beräkna kostnaderna av eventuella nödvändiga förändringar.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Bland berörda intressenter fanns en bred enighet om att det bör utses behöriga myndigheter och organ för att utanför domstol lösa tvister i samband med förordningen. En utvidgning av principen om lika avgifter till autogirering välkomnades av medlemsstater och konsumentorganisationer och accepterades av flertalet företrädare för betalningsbranschen. Kommissionens avsikt att ta itu med frågan om rapporteringskravet för betalningar inom ramen för betalningsbalansen fick ett mycket positivt mottagande av bankerna och accepterades av flertalet medlemsstater. Ett mindre antal medlemsstater uttryckte reservationer om detta förslag. Dessa farhågor analyserades i konsekvensanalysen.

De berörda intressenternas diskussioner, svar och skriftliga bidrag utgjorde grunden för analysen i två kommissionsdokument: ett arbetsdokument om effekterna av förordning (EG) nr 2560/2001 på bankavgifterna för inhemska betalningar (december 2006, SEK(2006) 1783) och en rapport om tillämpningen av förordning (EG) nr 2560/2001 (februari 2008, KOM(2008) 64). Slutsatsen i det senare är att förändringar av förordning (EG) nr 2560/2001 bör läggas fram för att lösa de konstaterade problemen.

Extern experthjälp

Det fanns inget behov av extern experthjälp.

Konsekvensanalys

Kommissionen har genomfört en konsekvensanalys som återges i arbetsprogrammet.

I konsekvensanalysen diskuteras de tre huvudproblemen enligt kommissionens rapport om förordning (EG) nr 2560/2001 från februari 2008. Dessa är följande: behovet att utvidga förordningens tillämpningsområde till autogirering, skyldigheten att rapportera gränsöverskridande transaktioner inom ramen för betalningsbalansstatistiken och avsaknaden av behöriga myndigheter och organ för att utanför domstol hantera frågor i samband med förordningen, inklusive konsumentklagomål.

Det finns väsentligen tre alternativ när det gäller att utvidga tillämpningsområdet till

autogirering: 1) att inte utvidga förordningens tillämpningsområde till autogirering, 2) att uppmuntra branschen till självreglering eller rekommendera medlemsstaterna att vidta regleringsåtgärder, eller 3) att lagstifta om en utvidgning av förordningens tillämpningsområde.

Enligt slutsatserna i utvärderingsrapporten skulle alternativ 3 innebära att priserna för inhemsk och gränsöverskridande autogirering blev lika i berörda medlemsstater. Konsumenterna skulle skyddas mot eventuell prisdiskriminering vid gränsöverskridande autogirering. EU-företag skulle gynnas ännu mer, eftersom företag också fungerar som betalningsmottagare. Prisutjämningen skulle leda till att företagets kostnader för betalningstransaktioner blev desamma, oberoende av var betalaren finns.

Alternativen när det gäller betalningsbalansrapporteringen är 4) att bibehålla det nuvarande taket som innebär att betaltjänstleverantörerna inte behöver rapportera betalningar under 12 500 euro, 5) att inrätta ett frivilligt område med ytterligare tilläggstjänst (*Additional Optional Service, AOS*) inom SEPA där insamling av avvecklingsstatistik skulle kunna fortsätta, 6) att uppmuntra frivilliga anpassningar i medlemsstaterna, och 7) att lagstiftningsvägen åtgärda problemen med betalningsbalansrapporteringen. För det senare finns i sin tur tre alternativ: 7a) att höja taket för undantag till 50 000 euro, 7b) att avskaffa betaltjänstleverantörernas avvecklingsbaserade rapporteringskrav rörande betalningsbalansen, and (7c) att höja taket för undantag till 50 000 euro, där betalningsbalansrapporteringen om avvecklingar i ett nästa steg avskaffas från och med januari 2012.

Politiskt är alternativ 7c att föredra. Med detta skulle betalningskostnaderna sänkas maximalt och det skulle administrativt inte finnas någon skillnad mellan inhemska och gränsöverskridande betalningar. Vidare skulle betaltjänstleverantörerna få lika konkurrensvillkor. Användningen av gränsöverskridande betaltjänster skulle också främjas. Rapporteringskravet rörande betalningsbalansen skulle avskaffas gradvis, efter en inledningsfas med höjt rapporteringstak. De som samlar in betalningsbalansstatistik skulle gradvis kunna anpassa sina insamlingsmetoder till de förändrade kraven, vilket skulle minimera inverkan på denna statistiks kvalitet.

Alternativen för behöriga myndigheter och organ för tvistlösning utanför domstol är 8) att utse behöriga myndigheter och organ för tvistlösning utanför domstol and 9) att utse behöriga myndigheter och organ för att utanför domstol lösa tvister i samband med förordningen.

Politiskt är alternativ 9 att föredra, där medlemsstaterna skulle anmodas att utse vilka behöriga myndigheter som ansvarar för förordningens korrekta tillämpning på nationell nivå. Konsumenter och företag skulle kunna begränsa kostnaderna för rättsliga åtgärder och kunna påskynda lösandet av betalningstvister genom förlikning och medling.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

I förslaget ändras ordalydelsen i alla bestämmelser i förordning (EG) nr 2560/2001.

Dessutom innehåller förslaget följande:

- Principen om lika avgifter för gränsöverskridande och motsvarande inhemska betalningar vidgas till autogirering.
- Avskaffande till den 1 januari 2012 av betaltjänstleverantörers rapporteringskrav rörande betalningsbalansstatistik.
- Medlemsstaterna anmodas utse behöriga myndigheter och organ för att utanför domstol effektivt handlägga klagomål och tvister rörande förslaget.

Rättslig grund

Artikel 95.1 i EG-fördraget.

Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig, eftersom förslaget inte omfattas av gemenskapens exklusiva behörighet.

Medlemsstaterna kan inte själva uppnå målen för förslaget av följande skäl:

Gränsöverskridande betalningar i euro måste åtgärdas på gemenskapsnivå, eftersom tillämpliga regler och principer måste vara lika i alla medlemsstater för att säkerställa rättslig säkerhet och lika villkor för alla intressenter på den europeiska betalningsmarknaden. Medlemsstaternas instrument för att uppnå detta resultat är mindre effektiva. Alternativet skulle vara ett system med bilaterala avtal, som skulle vara svårt och tidsödande att förhandla fram med alla medlemsstater. Dessutom skulle det vara kostsamt och komplicerat att genomföra.

Om gemenskapen vidtar åtgärder, kommer det av följande skäl att bli lättare att uppnå målen för förslaget:

Gemenskapsåtgärder kommer att säkerställa en full harmonisering av bestämmelserna i medlemsstaterna, särskilt genom att avskaffa de återstående hindren för gränsöverskridande betalningar på medlemsstatsnivå, som rapporteringskravet rörande betalningsbalansen. Slutmålet att sänka kostnaderna för gränsöverskridande betalningar kan bäst uppnås på EU-nivå.

Det råder en allmän enighet bland intressenterna – särskilt medlemsstaterna och betalningsbranschen – om att de aktuella politiska målen bäst kan uppnås genom gemenskapsåtgärder.

Förslaget överensstämmer därför med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Förslaget går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen. Det är medlemsstaterna som får besluta om att utse behöriga myndigheter och organ för att lösa tvister utanför domstol, även befintliga organ om så är lämpligt. Beträffande

statistikrapportering får medlemsstaterna välja vilka insamlingsmetoder för betalningsbalansen som ska ersätta den avvecklingsbaserade rapporteringen.

Förslaget syftar till att minimera förändringarnas inverkan på nationella myndigheter, ekonomiska aktörer och medborgare. Medlemsstaterna kan använda befintliga förvaltningsstrukturer och organ för att minska sina kostnader. Avskaffas den avvecklingsbaserade rapporteringen till förmån för andra insamlingsmetoder, bör samhällets kostnader för statistikrapportering minska väsentligt i de berörda medlemsstaterna. Utjämnas avgifterna för inhemsk och gränsöverskridande autogirering, bör detta inte öka intressenternas ekonomiska och administrativa bördor.

Val av regleringsform

Föreslagna instrument: förordning.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Förslaget ska ersätta en befintlig förordning. Därför, och för att åstadkomma största möjliga harmonisering utan nationella införlivandeåtgärder, bör förslaget rättsligt sett också få formen av en förordning.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

5. ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

Förenkling

Förslaget innebär en förenkling av lagstiftningen och av de administrativa förfarandena för enskilda individer.

Anpassningen av den föreslagna förordningens ordalydelse till direktiv 2007/64/EG bör för dessa betalningslagar skapa både konsekvens och ökad klarhet och därmed förenkla lagstiftningen.

Avskaffas det avvecklingsbaserade rapporteringskravet rörande betalningsbalansen, väntas detta minska betaltjänstleverantörernas administrativa bördor med 300–400 miljoner euro per år i de 12 medlemsstater som berörs av förslaget. Vidare visar konsekvensbedömningar och erfarenheter i de medlemsstater som redan avskaffat denna rapporteringsmetod, att samhällets rapporteringskostnader minskar väsentligt när alternativa statistiska insamlingsmetoder införs. Enligt kommissionens beräkningar, och med beaktande av den tillämpade kostnadsmodellens alla underliggande antaganden och reservationer, skulle samhällskostnaderna för statistikrapporteringen i dessa 12 medlemsstater minska från 600–800 miljoner euro per år till 75–150 miljoner. I enskilda medlemsstater kan samhällets rapporteringskostnader genomsnittligen minska till mellan en tredjedel och en fjärdedel.

Upphävande av gällande lagstiftning

Om förslaget antas, kommer förordning (EG) nr 2560/2001 att upphävas.

Översyn/ändring/tidsbegränsning

Förslaget innehåller en bestämmelse om tidsbegränsning.

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Förslaget berör EES och bör därför gälla även för EES.

Närmare redogörelse för förslaget

Syftet med följande korta sammanfattning är att underlätta beslutsfattandet genom att ange skillnaderna mellan detta förslag och gällande förordning (EG) nr 2560/2001. På grund av de förändrade definitionerna har alla artiklars ordalydelse ändrats. Trots detta är de innehållsmässigt i stort sett desamma, fränsett de tre centrala förändringar som angetts ovan.

Artikel 1 – syfte och tillämpningsområde – baseras på artikel 1 i förordning (EG) nr 2560/2001. Dessutom anges här att förordningen kan tillämpas på andra valutor än euro.

I artikel 2 – definitioner – utvidgas tillämpningsområdet för ”gränsöverskridande betalningar” till autogirering. Övriga definitioner är anpassade till definitionerna i direktiv 2007/64/EG.

I artikel 3 – avgifter för gränsöverskridande betalningar – anpassas artikel 3 i förordning (EG) nr 2560/2001 till de nya definitionerna. Betaltjänstleverantörer åläggs uttryckligen att alltid hitta en motsvarande betalning.

I artikel 4 – underlättande av betalningar – ändras artikel 5 i förordning (EG) nr 2560/2001, av hänsyn till det utvidgade tillämpningsområdet i förslaget.

Artikel 5 – betalningsbalansrapportering – ersätter artikel 6 i förordning (EG) nr 2560/2001. Här införs en tidsfrist för medlemsstaterna inom vilken de ska avskaffa det avvecklingsbaserade rapporteringskravet rörande betalningsbalansen.

Artiklarna 6, 7 och 8 – behöriga myndigheter, klagomålsförfaranden och tvistlösning utanför domstol – är nya. I dessa åläggs medlemsstaterna att inrätta behöriga myndigheter, klagomålsförfaranden och tvistlösning utanför domstol för att säkerställa att förordningen följs. De anmodas också att ge kommissionen upplysningar om dessa förfaranden.

Artikel 9 – samarbete – är ny. I denna föreskrivs att de behöriga myndigheterna och organen för tvistlösning utanför domstol ska samverka för att lösa gränsöverskridande tvister.

Artikel 10 – påföljder – ersätter artikel 7 i förordning (EG) nr 2560/2001. Medlemsstaterna anmodas också att lämna närmare uppgifter om påföljder till

kommissionen.

Artikel 11 – tillämpning andra valutor än euro – ersätter andra stycket i artikel 9 i förordning (EG) nr 2560/2001. Den innehåller också en skyddsklausul för de medlemsstater som redan tillämpat förordningen på sina valutor.

Artikel 12 – översynsklausul – ersätter en liknande klausul i artikel 8 i förordning (EG) nr 2560/2001.

Artikel 13 – upphävande – är ny. I denna upphävs förordning (EG) nr 2560/2001.

Artikel 14 – ikraftträdande – ersätter första delen av artikel 9 i förordning (EG) nr 2560/2001.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande³,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget⁴, och

av följande skäl:

- (1) Det är viktigt att avgifterna är lika för gränsöverskridande betalningar i euro och motsvarande betalningar inom en medlemsstat, för att den inre marknaden ska fungera väl och för att underlätta den gränsöverskridande handeln inom gemenskapen. Denna princip fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december om gränsöverskridande betalningar i euro⁵, som är tillämplig på gränsöverskridande betalningar i euro och svenska kronor på upp till 50 000 euro.
- (2) Den 11 februari 2008 antogs kommissionens rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av förordning (EG) nr 2560/2001 på gränsöverskridande betalningar i euro⁶. I denna konstateras att tillämpningen av förordning (EG) nr 2560/2001 effektivt har fått ner avgifterna för gränsöverskridande betalningstransaktioner i euro till samma nivå som inhemska avgifter och att den uppmuntrat den europeiska betalningsbranschen att vidta nödvändiga åtgärder för att skapa en infrastruktur för EU-betalningar.

¹ EUT C [...], [...], s. [...].

² EUT C [...], [...], s. [...].

³ EUT C [...], [...], s. [...].

⁴ EUT C [...], [...], s. [...].

⁵ EGT L 344, 28.12.2001, s. 13.

⁶ KOM(2008) 64 slutlig.

- (3) I rapporten granskades de praktiska problemen med genomförandet av förordning (EG) nr 2560/2001. Som slutsats föreslogs ett antal förändringar av förordningen, för att åtgärda problem som konstaterats under översynen. Dessa problem gäller delvis störningar på den inre betalningsmarknaden till följd av skiljaktiga statistiska rapporteringskrav. Problemen gäller också genomförandet av förordning (EG) nr 2560/2001 och beror på att nationella behöriga myndigheter inte utsetts. Vidare saknas organ för att utanför domstol lösa tvister i samband med förordningen och slutligen omfattar förordningen inte autogirering.
- (4) För skapandet av en inre betalningsmarknad läggs en modern rättslig grund i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden⁷. För att rättsligt säkerställa konsekvens mellan de båda rättsakterna är det lämpligt att anpassa de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 2560/2001, särskilt definitionerna.
- (5) Förordning (EG) nr 2560/2001 omfattar gränsöverskridande betalningar och elektroniska betalningar. Den omfattar också gränsöverskridande checkar, men bara av insynsskäl. Det är lämpligt att utvidga förordningens tillämpningsområde, så gränsöverskridande autogirering möjliggörs i överensstämmelse med målet i direktiv 2007/64/EG. Beträffande betalningsinstrument som huvudsakligen eller enbart är pappersbaserade, som checkar, är det fortfarande inte tillrådligt att tillämpa principen om lika avgifter. Dessa är nämligen av den beskaffenheten att de inte kan behandlas lika effektivt som elektroniska betalningar.
- (6) Eftersom fragmentering av betalningsmarknaderna bör undvikas, bör principen om lika avgifter tillämpas. För varje kategori av gränsöverskridande betalningstransaktioner bör därför en inhemsk betalning fastställas med samma eller mycket snarlika egenskaper som den gränsöverskridande betalningen, särskilt beträffande genom vilken kanal den initierats samt snabbhet och automatiseringsgrad.
- (7) Det är viktigt att underlätta betaltjänstleverantörers gränsöverskridande betalningar. I detta sammanhang bör standardisering främjas, särskilt användningen av det internationella bankkontonumret (International Bank Account Number, Iban) och bankidentifieringskoden (Bank Identifier Code, Bic). Betaltjänstanvändarna bör därför få tillräckligt mycket information om Iban och Bic.
- (8) Skiljaktiga rapporteringskrav för betalningsbalansstatistiken och enbart för gränsöverskridande betalningstransaktioner hindrar utvecklingen av en integrerad betalningsmarknad, särskilt inom det gemensamma eurobetalningsområdet (*Single Euro Payments Area*, SEPA). När det gäller SEPA bör dessa rapporteringskrav baserade på bankbetalningar gradvis avskaffas, med beaktande av tiden som krävs för att anpassa medlemsstaternas betalningsbalansrapportering till alternativa metoder för datainsamling. För att säkerställa en jämn, punktlig och effektiv betalningsbalansrapportering är det också önskvärt att man för olika betalningsinstrument fortfarande kan samla in lättillgängliga betalningsuppgifter som Iban, Bic och transaktionsbeloppet eller enkla, aggregerade betalningsuppgifter, förutsatt att insamlingen inte stör den automatiserade betalningsprocessen och helt kan automatiseras.

⁷ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

- (9) För att möjliggöra tvistlösningar vid felaktig tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och överklaganden och för lösande av allehanda tvister mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer. Viktigt är också att utse behöriga myndigheter och organ för tvistlösning utanför domstol, i tillämpliga fall genom användande av redan existerande förfaranden.
- (10) Det är viktigt att se till att gemenskapens behöriga myndigheter och organ för tvistlösning utanför domstol samarbetar aktivt för att smidigt och i rimlig tid lösa gränsöverskridande tvister inom ramen för förordningen.
- (11) För de fall förordningen inte följs, måste medlemsstaterna fastställa effektiva, proportionella och avskräckande påföljder i sin lagstiftning.
- (12) Det skulle ha klara fördelar att utvidga förordningens tillämpning till andra valutor än euro, särskilt när det gäller antalet berörda betalningar. Ett meddelandeförfarande bör införas, för att medlemsstater med annan valuta än euro även ska kunna tillämpa förordningen på gränsöverskridande betalningar i sin nationella valuta. Samtidigt bör det också säkerställas att länder som redan uppfyllt detta inte måste skicka ett nytt meddelande.
- (13) Det är önskvärt att kommissionen lägger fram en rapport om användningen av Iban och Bic för att underlätta betalningar inom gemenskapen. Det är också lämpligt att kommissionen lägger fram en rapport om tillämpningen av denna förordning.
- (14) För rättslig säkerhet och klarhet bör förordning (EG) nr 2560/2001 ersättas.
- (15) För att rättsligt säkerställa konsekvens mellan förordningen och direktiv 2007/64/EG är det lämpligt att den förordningen träder i kraft den 1 november 2009. Särskilt gäller detta öppenheten och insynen i betaltjänsternas villkor och informationskrav och när det gäller rättigheter och skyldigheter för tillhandahållande och användning av betaltjänster.
- (16) Gemenskapen får vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget, eftersom målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1
Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs bestämmelser om gränsöverskridande betalningar inom gemenskapen, som säkerställer att avgifterna för sådana betalningar är desamma som för betalningar i samma valuta inom en medlemsstat.

2. Förordningen ska tillämpas på gränsöverskridande betalningar på upp till 50 000 euro som är denominerade i euro eller valutorna i de medlemsstater som avses i artikel 11.
3. Denna förordning ska inte gälla gränsöverskridande betalningar som betaltjänstleverantörer utför för egen räkning.

Artikel 2 *Definitioner*

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) *gränsöverskridande betalning*: en elektronisk betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av eller via en betalningsmottagare och som utförs av en betaltjänstleverantör eller dess filial i en medlemsstat, för att till en betalningsmottagares förfogande ställa ett penningbelopp via dennes betaltjänstleverantör eller dess filial i en annan medlemsstat.
- (2) *betalningsinstrument*: varje form av personliga(a) anordning(ar) eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har träffat avtal om och som används av betaltjänstanvändaren för att initiera en betalningstransaktion.
- (3) *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.
- (4) *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.
- (5) *betaltjänstleverantör*: någon av de kategorier som avses i artikel 1.1 i direktiv 2007/64/EG och fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 26 i det direktivet.
- (6) *betaltjänstanvändare*: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare, betalningsmottagare eller både betalare och betalningsmottagare.
- (7) *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
- (8) *betalningsorder*: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
- (9) *avgift*: sådan avgift som en betaltjänstleverantör tar ut från betaltjänstanvändaren och som är direkt eller indirekt relaterad till en betalningstransaktion.

Artikel 3

Avgifter för gränsöverskridande betalningar och motsvarande nationella betalningar

1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut för gränsöverskridande betalningar ska vara desamma som de avgifter samma betaltjänstleverantör tar ut för motsvarande

betalningar till samma värde inom den gränsöverskridande betalningens ursprungsmedlemsstat.

2. För bedömningen av om avgiftsnivån för en gränsöverskridande betalning är förenlig enligt punkt 1, ska en betaltjänstleverantör fastställa vad som är en motsvarande inhemsk betalning.

Artikel 4

Åtgärder för att underlätta automatiska betalningar

1. I tillämpliga fall ska en betaltjänstleverantör underrätta betaltjänstanvändaren om dennes internationella bankkontonummer (*International Bank Account Number, Iban*) och bankidentifieringskod (*Bank Identifier Code, Bic*).

Betaltjänstleverantören ska i tillämpliga fall också ange betaltjänstanvändarens Iban-nummer och Bic-kod på dennes kontoutdrag eller i en bilaga till detta.

2. Alltefter betalningstransaktionens natur ska betalaren för en transaktion som denne initierar på begäran underrätta sin betaltjänstleverantör om betalningsmottagarens Iban-nummer och om Bic-koden för dennes betaltjänstleverantör.
3. Alltefter betalningstransaktionens natur ska betalningsmottagaren för en transaktion som denne initierar på begäran underrätta sin betaltjänstleverantör om betalarens Iban-nummer och om Bic-koden för dennes betaltjänstleverantör.
4. Alltefter betalningstransaktionens natur ska en leverantör som accepterar betalningar enligt denna förordning för all fakturering av varor och tjänster i gemenskapen underrätta sina kunder om sitt Iban-nummer och sin betaltjänstleverantörs Bic-kod.

Artikel 5

Krav på betalningsbalansrapportering

1. Senast den 1 januari 2010 ska medlemsstaterna för belopp på upp till 50 000 euro avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav om betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik.
2. Senast 1 januari 2012 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav om betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik.
3. Utan påverkan av punkterna 1 och 2 får medlemsstaterna fortsätta samla in aggregerade uppgifter eller annan lättillgänglig information, förutsatt att insamlingen uppfyller följande villkor:
 - (a) Den har ingen påverkan på betaltjänstleverantörers direkthantering av betalningarna.
 - (b) Den kan helt automatiseras av betaltjänstleverantörer.

Artikel 6
Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse myndigheter med ansvar för att denna förordning efterlevs.

De ska underrätta kommissionen om dessa behöriga myndigheter senast sex månader efter det att denna förordning har trätt i kraft. De ska utan dröjsmål meddela kommissionen alla förändringar av dessa myndigheter.

Artikel 7
Klagomålsförfaranden

1. Medlemsstaterna ska införa förfaranden som gör det möjligt för betaltjänstanvändare och andra berörda parter att lämna in klagomål till de behöriga myndigheterna om betaltjänstleverantörers påstådda överträdelse av denna förordning.
2. I lämpliga fall, och utan att det påverkar rätten att få saken prövad i domstol i enlighet med nationell processlagstiftning, ska klaganden i svaret från de behöriga myndigheterna informeras om de förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol som anges i artikel 8.

Artikel 8
Förfaranden för tvistlösning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska införa lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att avgöra sådana tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna förordning, varvid befintliga organ ska utnyttjas när så är lämpligt.
2. De ska underrätta kommissionen om dessa behöriga myndigheter senast sex månader efter det att denna förordning har trätt i kraft. De ska utan dröjsmål meddela kommissionen alla förändringar av dessa myndigheter.

Artikel 9
Samarbete över gränserna

1. De behöriga myndigheter och organ för tvistlösning utanför domstol i medlemsstaterna som anges i artiklarna 6 och 8 ska samarbeta aktivt för att lösa gränsöverskridande tvister.

Artikel 10
Påföljder

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om påföljder för överträdelse av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att bestämmelserna tillämpas. Påföljderna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast ... [tolv

månader efter det att denna förordning har trätt i kraft] och utan dröjsmål underrätta den om varje ändring av dem.

Artikel 11

Tillämpning på andra valutor än euro

1. Medlemsstater som har annan nationell valuta än euro och vill tillämpa denna förordning på sin valuta ska meddela sitt beslut till kommissionen. Meddelandet ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*. Utvidgningen ska träda i kraft två veckor efter offentliggörandet.
2. Meddelande enligt punkt 1 krävs inte för de medlemsstater som, när förordningen träder i kraft, redan har följt meddelandeförfarandet enligt artikel 9 i förordning (EG) nr 2560/2001.

Artikel 12

Översynsklausul

1. Senast den 31 december 2012 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Europeiska centralbanken en rapport om användningen av Iban och Bic i samband med automatiserade betalningar, åtföljd av lämpligt förslag.
2. Senast den 31 december 2015 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Europeiska centralbanken en rapport om tillämpningen av denna förordning, åtföljd av lämpligt förslag.

Artikel 13

Upphävande

Förordning (EG) nr 2560/2001 ska upphöra att gälla.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till denna förordning.

Artikel 14

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 november 2009.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande